

BIJ ELKE WENDING

BRENNA AUBREY

Brenna Aubrey

BIJELKE WENDING

Bij elke wending

is een uitgave van

Dutch Venture Publishing

Copyright © 2020 Dutch Venture Publishing

Auteur: Brenna Aubrey

Oorspronkelijke titel: *At Any Turn*

Omslagontwerp: Sara Hansen

Vertaling uit het Engels: Jacodine van de Velde

Tekstredactie: Tamara Haagmans

Eerste uitgave november 2020

ISBN 978-94-92585-63-9

NUR 343

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor mam

DE EERSTE GUEST

Findelglora heeft ingelogd op Dragon Epoch.

Findelglora is Yondareth binnengekomen.

Ze komt uit haar geboortestad, een jong elfenmeisje dat is getraind en geschoold door de besten. Met de gate naar de oostelijke stad in haar rug kijkt Findelglora met grote ogen om zich heen, klaar om de wereld te veroveren en de vele mysteriën ervan te ontdekken.

Maar iedere held heeft een quest nodig om van start te kunnen gaan.

Terwijl ze loopt te peinen over welke missie dat kan zijn, belandt haar blik op een oudere man die een en al verdriet uitstraalt. Zijn schouders hangen verslagen naar beneden en hij draagt het uniform van de High Guard van de Elven; een jas in militaire stijl, bezaaid met glinsterende medailles van dienst, en een kilt. Wanneer hij haar blik vangt, recht hij zijn rug en saluëert halfhartig naar Findelglora.

‘Hallo, jonkie. Je ziet er stralend en vol hoop uit, klaar om die vreselijke, wrede wereld aan te pakken! Ik wens je succes. Je zult een klein lichtpuntje in de zegevierende duisternis zijn.’

Findelglora buigt voor deze gerespecteerde man, aangezien ze weet dat hij ooit de Commandant van de Guard van de stad was. Generaal SylvanWood heeft zijn hele leven gewijd aan het dienen van zijn koning en land. Heel triest dat hij tegenwoordig zijn gouden jaren besteedt aan het ronddolen bij de meest afgelegen stadsgate en slechts een lege, gekwelde schaduw is van de man die ooit de grootste held van de stad was.

‘Meneer, ik sta te springen om de wijde wereld in te gaan en

uw grootse voorbeeld te volgen. Heeft u een quest voor me?’ vraagt ze.

SylvanWood strijkt met zijn bevende hand over zijn gezicht. ‘Had ik haar nou maar kunnen redden. Hadden we onze levens nou maar samen kunnen doorbrengen.’

Findelglora raakt in de war. ‘Wie bedoelt u, meneer? Hoe kan ik helpen?’

SylvanWood schudt zijn hoofd. ‘Ooit had ik een geliefde en ik ben haar kwijtgeraakt, voor eeuwig. Iedere dag, ter nagedachtenis aan haar, leg ik een bos narcissen bij deze gate, de plek waar ik haar voor het laatst heb gezien op de dag dat ik haar gedag kuste. Maar vandaag voel ik me niet goed en ik weet niet of het me lukt naar het weiland te gaan om de bloemen te plukken.’

Het doet Findelglora pijn om SylvanWoods verdrietige verhaal te horen. Ze schudt haar hoofd en vraagt zich af wat voor soort heldendaad hem zou helpen. Een draak doden? Een kwaadaardige tovenaars overmeesteren? Dan fleurt ze op en draait zich terug naar hem.

‘Laat mij dan de bloemen voor u plukken, zodat u uw geliefde vandaag kunt gedenken.’

SylvanWood kijkt sceptisch. ‘Je bent nog jong en er zijn allerlei tegenstanders, zelfs in de weilanden buiten deze muren.’

Findelglora gaat kaarsrecht overeind staan, steekt haar borst naar voren en zwaait met het roestige zwaard dat ze heeft verworven voordat ze uit de stadsgate vertrok. ‘Ik ben er klaar voor, meneer. Vandaag zult u, net als op andere dagen, uw geliefde gedenken met een bos narcissen!’

Findelglora heeft de quest bereikt om narcissen te plukken en ze terug naar Generaal SylvanWood te brengen.

Beloning voor het volbrengen van de quest: Het eerste deel van haar wapenuitrusting voor haar verdere avonturen in de wijde wereld.

HOOFDSTUK 1

VIJF WEKEN VAN PURE MARTELING. NOG DRIE KILOMETER voordat het erop zat. Bijna liet ik me bij dat besef op mijn knieën vallen, of wellicht had dat meer te maken met het feit dat ik al twee dagen niet had gegeten. Dat en het feit dat ik de afgelopen achthonderd kilometer over de hoogste bergen van Californië had afgelegd en mijn voeten fucking veel pijn deden.

Het was laat in de middag, tegen etenstijd. Avondeten. *Dat* klonk fantastisch. Het laatste wat ik had gegeten was een chocoladereep die ik de dag ervoor van een medewandelaar had afgetroggeld. Ik had dat ding gekoesterd, hapje voor hapje tot op de laatste kruimel opgepeuzeld, tot hij vanmorgen bij het ontbijt op was. Ik kon wel een maaltijd gebruiken. En een nacht in een heerlijk, zacht bed slapen.

De afgelopen vijf weken had ik op de grond geslapen of in mijn hangmat, als ik een plek had kunnen vinden om het ding op te hangen. Maar deze beproeving zat er nu bijna op, godzijdank.

Voor de duizendste keer vervloekte ik mezelf om het feit dat ik zo koppig was geweest om dit idiote plan door te zetten. Ik was niet in staat geweest het idee van een lange-afstand-trek-

tocht op te geven toen ik mijn zinnen er eenmaal op had gezet. Met een diepe zucht vroeg ik mezelf wederom af of ik mijn gezonde verstand had verloren. Waarom had ik de bewoonde wereld verlaten? Waarom had ik *haar* achtergelaten?

Emilia en ik hadden slechts anderhalve maand als een stel met elkaar kunnen doorbrengen. Een week samen op de ranch van haar moeder toen we eenmaal hadden besloten om echt iets met elkaar te beginnen en vervolgens nog vijf weken in mijn huis om deze trip, mijn versie van Supermans bezoek aan het *Fortress of Solitude*, te plannen.

Uiteraard steunde Emilia me hierin volledig. Ze dacht dat het een goed idee was om weg te gaan, helemaal los te komen van mijn werk - ofwel mijn minnares, zoals zij het noemde. Maar ik was er verdomme helemaal niet klaar voor om los te komen van Emilia.

Ik was er bijna. *Bijna*. Dat woord was de laatste honderd kilometer van deze afmattende tocht mijn mantra. De Happy Isles in Yosemite Valley - het noordelijke deel van het beroemde, en in mijn geval beruchte, John Muir trail - lagen nu slechts drie kilometer voor me uit. De eerste paar honderd kilometer was het landschap prachtig geweest, maar inmiddels was ik wel klaar met het landschap van de High Sierra. Als ik nooit van mijn leven meer een naaldboom zou zien, zou ik er geen traan om laten.

De Merced River bulderde een stukje verderop. Ik had de neiging mijn rugtas ter plekke neer te gooien, zo strontzat was ik het om dat zware ding met me mee te zeulen. Ik probeerde daar verder echter niet aan te denken en hield mijn ogen gericht op de routebordjes terwijl ik me stap voor pijnlijke stap voort-sleepte.

Ik wist dat ze daar zou zijn, aan het begin van de route. Die wetenschap zorgde ervoor dat ik mijn tempo opschroefde. Ik kon niet wachten haar weer te zien, haar in mijn armen te trekken... God, wat miste ik haar.

Voor me merkte ik een wandelaar op die zuidwaarts ging, dus ik schoof naar de rechterkant van het pad. Ik keek niet eens op. Ik voelde me verre van de kwieke, sociale gast die een maand geleden aan deze wandeltocht was begonnen. Die idioot was ergens op het loodzware stuk tussen Mountain Whitney en de Silver Pass achtergebleven.

De wandelaar die me naderde was een vrouw, dat merkte ik aan het geluid van haar manier van lopen. Ze veranderde haar positie op het pad, zodat ze recht voor me liep. Ik schoof terug naar het midden en zij stapte recht voor me, zodat we bijna tegen elkaar opbotsten voordat ik bleef stilstaan. Ik keek op, klaar om een reeks scheldwoorden op haar los te laten toen ik haar prachtige, lachende gezicht zag.

Ze was beeldschoon. Lang, donkerbruin haar met vleugjes rood en grote amberkleurige ogen. Ze was aan de lange kant voor een vrouw en ze had lange, goed gevormde benen die onder haar korte broek vandaan kwamen. En ik had haar al vijf weken niet gezien. *Emilia*.

Ik slaakte een zucht van verlichting en liet mijn bekpakking vallen, die met een klap op de grond viel.

‘Adam?’ vroeg ze met een lach in haar stem. ‘Ben jij dat?’

Ik trok haar in mijn armen. ‘Verdomme... je bent een lust voor het oog,’ mompelde ik terwijl ik mijn gezicht in haar heerlijk-geurende hals begroef. Ik was er vrij zeker van dat ik niet zo lekker rook, maar ze beantwoordde de omhelzing. Ik negeerde de aanhoudende pijn in mijn spieren en verstrakte mijn greep op haar.

Haar lichaam voelde zacht, vlijde zich tegen me aan en het voelde als thuiskomen om haar in mijn armen te kunnen trekken. Haar haren voelden als zijde tegen mijn ruig bebaarde gezicht. En die geur van perzik en vanille... Ik zou er dronken van kunnen worden. Weer duwde ik mijn gezicht in haar hals.

Ze kromp ineem en lachte. ‘Je ziet eruit als een holbewoner!’

Ik ging ervan uit dat dat betekende dat ze geen kus wilde,

met die baard en mijn haren die vijfendertig dagen waren gegroeid. Nou, jammer dan, ik ging haar hoe dan ook kussen.

Toen ik mijn gezicht draaide en mijn lippen op die van haar duwde, beantwoordde ze mijn kus voordat ze zich lachend van me losmaakte. 'Je kussen kietelen nu.'

Ik grijnsde. 'Kom hier en laat me je nog wat meer kietelen.' Ik plantte nog een paar kussen op haar mond voordat ze zich weer terugtrok.

'Hoe was je wandeltocht?'

Ik zuchtte diep. 'Lang.'

Ze glimlachte. 'Dat is alles? Geen diepe openbaringen over het leven?'

'Ik heb besloten dat rugzakken een ramp zijn.'

Ze bukte en raapte mijn bekpakking op om hem over een van haar schouders te hijsen. 'Dat ding is behoorlijk zwaar.'

Ik reikte ernaar, maar ze hield me tegen. 'Jij hebt hem achthonderdkilometer gedragen. Ik denk dat ik er wel drie red.'

Grimmig keek ik haar aan, op het punt om in discussie te gaan, tot ze haar wenkbrauw naar me optrok. 'Niet zo koppig doen. We leven in een moderne wereld. Ik kan je rugzak dragen. Later kun je het goed maken door mijn boeken naar mijn lokaal te dragen. Kom, je ziet er uitgeput uit.'

Ik hield mijn norske façade vast terwijl ik in feite bewondering had voor die vastberadenheid waardoor ik zo veel van haar was gaan houden. Die onafhankelijkheid die helemaal Emilia was. Het had haar door behoorlijk wat zware shit in haar leven geholpen en het maakte haar tot de geweldige vrouw die ze was. Soms irriteerde het me, maar het was wat haar tot *haar* maakte.

'Eerder uitgehongerd dan uitgeput.' Ze draaide zich om en ik paste me aan haar stappen aan terwijl we samen naar het begin van de route liepen, schouder en schouder.

Oprechte bezorgdheid trok over haar beeldschone gelaat. 'Hoe kan dat? Hebben we je bevoorradingspunten verkeerd ingeschat?'

Over de hele route verspreid, lagen punten waar nieuwe voorraad heen kon worden gestuurd. Voordat ik aan deze krankzinnige uitdaging begon, hadden we berekend hoeveel ik nodig zou hebben en waar we het heen moesten sturen.

Ik aarzelde en vroeg me af of ik haar de waarheid moest vertellen over hoe ik zonder eten was komen zitten, met het risico dat ik een domme idioot leek. Misschien kon ik een andere oorzaak bedenken. Mijn behaarde wangen werden rood van schaamte. O, wat maakte het ook uit.

‘Twee avonden geleden heb ik de voedselton te dicht langs de berghelling laten staan. Toen ik de volgende ochtend wakker werd, was hij weg. Hij lag op de bodem van een diep ravijn.’ Vanwege de strikte regels om te voorkomen dat beren aan voedsel van de wandelaars kwamen, waren alle trekkers in het achterland verplicht hun voedsel mee te nemen in tonnen die beer-proof zijn. Er waren ook strikte regels over het hangen van eten in bomen. We mochten ze ook niet te dicht bij de plek waar we sliepen zetten, want dan zou je de beren je tent in kunnen lokken. Maar een of andere avontuurlijke beer was ’s nachts blijkbaar langsgesproken en had mijn eten het ravijn in gerold.

Ik had beter moeten weten dan dat, maar ter verdediging, ik was zo uitgeput geweest dat ik niet normaal meer had kunnen denken. Eén punt voor de natuur, nul voor Adam.

‘Mam en Peter staan aan het begin van het pad te wachten, dus we hebben een lift.’ Ze lachte. ‘Laten we maar eens iets te eten voor je regelen dan. Misschien een grote, sappige hotdog? Je bent niet meer dan een paar kilometer van dat kleine restaurantje in Yosemite Village vandaan.’

Ik ging bijna kwijlen bij het woord hotdog. Ik wierp haar een vuile blik toe en ze schoot in de lach. ‘Of misschien heb je liever een grote, sappige hamburger of...’ Ik haakte mijn arm rond haar middel en schuurde met mijn baard langs haar nek. Ze kronkelde tegen me aan en liet de tas vallen.

Ik trok haar in nog een lange kus. Haar lippen waren zacht,

geopend voor mij, en zelfs ondanks deze dikke baard was ieder contact van onze huid elektrisch. Mijn tong glipte uit mijn mond om haar te proeven en ze zuchtte terwijl haar handen omhoogkwamen om ze rond mijn nek te klemmen. Zo dicht bij het begin van het wandelpad was het druk met trekkers, sommigen die simpelweg voor een uur of twee gingen wandelen, niet allemaal van die toegewijde idioten zoals ik. Hoofden draaiden onze kant op, maar het interesseerde me niet wie het zag. Ik trok haar strak tegen me aan, alsof ze op wonderbaarlijke wijze zou kunnen verdwijnen.

Nadat ik mijn maag had gevuld, zou ik een ander soort honger moeten stillen... Ze stapte bij me vandaan, ademloos, blozend. 'Je zult die baard moeten lozen als je wilt scoren, meneertje.'

Vanonder mijn baard grijnsde ik. Dat klonk niet heel erg overtuigend. Ik boog voorover en griste de rugzak van de grond voordat zij hem weer kon pakken, waarop ze met haar ogen naar me rolde en iets mompelde over mijn koppigheid.

'Kom, er zijn daar ergens een stuk of drie hamburgers met mijn naam erop,' zei ik.

* * *

VERDORIE ZEG, DIE HAMBURGER SMAAKTE HEMELS, ALS HET lekkerste wat ik ooit in mijn mond heb geschoven.

Ik kon niet stoppen met kreunen toen ik zat te eten, wat ertoe leidde dat Emilia en haar moeder, Kim, me met gefronste wenkbrauwen bezorgd zaten aan te kijken. Emilia was de zeshonderdvijftig kilometer van Zuid-Californië met haar moeder en mijn oom Peter hierheen gereden om me aan het eind van mijn helse trektocht op te wachten. Hoe fijn het ook was om ze te zien, ik had liever tijd met Emilia alleen gehad zodra ik eenmaal mijn essentiële behoeftes als eten en een bad had afgehandeld. En slapen in een echt bed.

‘Hij eet als een Neanderthaler,’ fluisterde Emilia tegen haar moeder. ‘Vallen mannen meestal terug in hun ontwikkeling als ze in het wild verblijven?’ Pret danste in haar goudbruine ogen. Gewoon om haar te dollen, kreunde ik zelfs nog luider en schoof het laatste stuk van de derde hamburger in een keer in mijn mond.

Kim grinnikte. ‘Maak je geen zorgen. Volgens mij is het niet blijvend. Zodra hij eenmaal terug is in zijn eigen mannen-honk, vervalt hij binnen no-time in het achteroverslaan van bier terwijl hij naar Darth Vader in een *Star Trek* film kijkt.’

Emilia en ik draaiden allebei haar kant op, verbijsterd door haar regelrechte blunder, de nachtmerrie van iedere nerd. Kim stak haar handen ter overgave omhoog. ‘Grapje!’

Peter grinnikte en schudde zijn hoofd terwijl ik de frietjes zo snel als ik kon in mijn mond begon te proppen. Behoedzaam keek hij me aan. ‘Wil je dat ik nog een burger voor je haal? Je zult wel uitgehongerd zijn nadat Yogi je picknickmand heeft gejat.’ Hij wierp een blik op mijn bord. ‘De volgende trakteeer ik. Je ziet er een beetje magertjes uit. Doet me denken aan de tijd dat je op de middelbare school zat.’

Ik staaarde hem aan. Zo, *die* was onder de gordel. Ik woog niet meer dan vijfenveertig kilo op de middelbare school. Peter stond op en ging naar de bar om zijn bestelling te plaatsen.

Emilia trok haar mobiel tevoorschijn om naar de tijd te kijken. ‘Ik ga de conciërge van het hotel vragen of ik een afspraak voor je kan maken bij de kapper.’

Met een geveinsde gekwetstheid keek ik haar aan. ‘Wat? Vind je mijn nieuwe look niet leuk?’

Zij grijnsde. ‘Is dat hoe je het noemt? Er hangt eten in je baard, Grizzly Adams.’

Ik schoof een volgende hand vol friet in mijn mond en kreunde. ‘Verdomme, wat is dat lekker!’

Ze trok haar neus naar me op. ‘Je bent walgelijk.’

'*Bo Shuda!*' kraamde ik met halfvolle mond uit in mijn beste imitatie van Jabba de Hutt.

Ze rolde met haar ogen. 'Sjee, *nu* wil ik je echt pas kussen...'

Mijn blik schoof naar haar volle lippen. Ik ging haar kussen zodra ik mijn tanden had gepoetst. Na de volgende hamburger, of misschien twee. Die baard moest ze maar gewoon accepteren.

Nadat ik klaar was met eten, checkte ik in en stortte op het bed neer. We verbleven in het Ahwahnee Hotel in Yosemite Valley, ooit het speelveld van beroemdheden gedurende het eerste deel van de twintigste eeuw. Tegenwoordig was het een luxueuze lodge voor degenen die het park wilden bezoeken, maar die niet zaten te wachten op het ongemak van kamperen. Aangezien ik de afgelopen vijf weken ofwel op de grond ofwel in mijn hangmat had geslapen, met de insecten om me heen, had ik behoefte aan een beetje luxe.

Ik nam een douche en liet me vervolgens in de jacuzzi zakken om het meeste van mijn pijn te verzachten, maar ik was niet in staat iets te veranderen aan mijn behoorlijk beschadigde en met blaren bedekte voeten. Waarschijnlijk zou ik de komende paar weken ten allen tijden mijn sokken aan moeten houden, om te voorkomen dat ik Emilia zou laten walgen.

Vroeg in de avond kroop ik in bed en bewoog niet tot halverwege de volgende ochtend, toen Peter me riep en vroeg hoe laat we gingen ontbijten. Eten. Dat ik niet uit een pakje hoefde te trekken om het klaar te maken en boven een propaangasbrandertje voor trekkers moest koken om vervolgens weg te werken. Een ontbijt dat geen klef, waterig haver-moutpapje was.

Spek, eieren, pannenkoekjes, geroosterd brood en nog meer spek. Ik zag er nog steeds ruig uit, maar ik rook niet langer naar eau-de-overreden-dier. Ik was schoon en ik wilde Emilia echt heel graag zien. Ik had haar iedere dag van die vijf weken dat ik weg was geweest gemist. Ze had de nacht bij haar moeder doorgebracht om mij de kans te geven wat slaap te pakken, maar

vandaag zou ze naar mijn kamer verhuizen. Ik kon niet wachten.

Gedurende de langste, eenzaamste en meest afgezonderde stukken van het Pacific Crest Trail, klonk een stem in me die zo luid en vasthoudend was dat ik hem niet kon negeren, vooral niet op dagen van complete afzondering. Er gingen dagen achtereen aan me voorbij zonder te praten. Ik had uren en uren om na te denken over het leven, Emilia, alles.

Ik was aan die tocht begonnen in een poging dingen over mezelf te ontdekken, na te denken, mezelf los te weken van de gevaren van een verslavende levensstijl die mijn gezondheid en geluk in gevaar bracht. Maar ik kwam tot de ontdekking dat opgesloten zijn in mijn eigen hoofd niet zo prettig bleek te zijn als ik had gedacht. Ik had bewezen dat ik kon leven zonder mijn verslaving. Achtentwintig dagen van herprogrammering in een afkickkliniek werkte goed voor drugs- en alcoholverslaafden. Wat was er beter voor iemand als ik, die verslaafd was aan zijn werk, dan zichzelf los te koppelen van het bereik van telefoon, WIFI en andere moderne technische mogelijkheden?

Nou, ik had het volbracht. Ik voelde me tevreden en ik koesterde het gevoel iets te hebben bereikt. Ik had mezelf alle gemakken ontzegd en opnieuw waardering gekregen voor de dingen die echt belangrijk waren. Of dat hoopte ik althans. Ik had ook een nieuw idee opgedaan voor een nieuwe game waaraan ik wilde werken, een klein project dat ik voor nu nog even geheimhield, want... het was nu eenmaal mijn stijl om dingen op mijn eigen gekozen moment te onthullen.

Toen ik eenmaal over het gemis van mijn mobiel en WIFI heen was, had ik veel tijd doorgebracht met het denken over Emilia en die nieuwe entiteit, *wij*. Mijn gevoelens voor haar waren tijdens mijn afwezigheid alleen maar sterker geworden. En die volgende dag, terwijl we door de Yosemite Valley reden, de hoogste waterval van de Verenigde Staten bezochten en ons vergaapten aan de wonderen van steile, granieten rotsen als El

Capitan en Half Dome, kon ik mijn handen niet van haar afhouden. Ik moest haar aanraken, de ronding van haar heupen, haar onderrug, haar middel, haar handen.

Ik kon niet naast haar staan en haar *niet* aanraken. De ik van vijf jaar geleden zou over zijn nek zijn gegaan van de huidige ik. Ik koesterde de kleine dingen waar ik voorheen zelfs niet bij stilstond. De manier waarop ze haar hoofd mijn kant op draaide en tegen mijn aanraking aanleunde. De manier waarop ze met haar duim over de mijne streek als we hand in hand liepen. De manier waarop ze lachte en een geveinsde, lange zucht slaakte als ik mijn hoofd liet zakken om haar hals te kussen.

Terwijl we de regenbogen die het late middaglicht over het schuimende water van Bridal Veil Falls wierp stonden te bewonderen, nam ik een moment om haar prachtige gezicht te bestuderen. Ze leek in gedachten, kilometers hiervandaan.

Ik verstevigde mijn greep op haar hand. 'Alles oké?'

Met een ruk draaide ze haar hoofd mijn kant op en haar uitdrukking lichtte direct op. 'Ja. Ik ben blij dat je veilig terug bent. Iedere avond maakte ik me zorgen over je. Ik bleef maar inloggen op het kaarten-programma om te kijken waar je je volgens je GPS bevond.'

Het was het enige beetje technologie dat ik met me had meegenomen, zij had erop gestaan. De zender liet haar ten alle tijden op een kaart zien waar ik was.

'Is er niets bijzonders gebeurd terwijl ik weg was?'

'Hmm,' reageerde ze terwijl ze zich met een frons weer op de watervallen richtte. 'Ik ben afgewezen.'

Ik fronste ook. 'Voor je studie geneeskunde? Welke idioten hebben je afgewezen?'

Halfslachtig trok ze een schouder op, alsof ze het wilde wegwuiven, maar ik kon merken dat het haar dwars zat. Ik bracht haar hand naar mijn lippen om hem te kussen.

'Davis,' zei ze.

'Hm. Die wilde je toch niet. De reistijd zou je dood worden.'

Ze lachte. ‘Ze waren niet mijn favoriet, dat is waar.’ Ze trok wederom stijfjes haar schouders op en heel even verscheen er weer een frons op haar voorhoofd. Ze wendde haar blik af maar ik gaf haar een kneepje om haar aandacht te vangen.

‘Nee, echt, gaat het wel met je?’

Ze sloeg haar blik neer. ‘Zenuwachtig, denk ik. De eerste reactie een nee. Het is gewoon... alsof ik die MCAT-test weer opnieuw verknaal. Ik vraag me af of dit de eerste in een lange reeks van nee’s is.’

‘Met die manier van denken ben ik het niet eens. Iemand moet nee zeggen. Je hebt alleen toevallig die nee het eerste gehoord. Ik durf te wedden dat die afwijzing nog niet eens iets met jou te maken heeft, maar gewoon is vanwege een of andere deadline bullshit of zo.’

Ze zuchtte. ‘Maar... als zij zo snel waren met hun afwijzing, vraag ik me af of een van de anderen me wel wil.’

‘Maar je hebt deze keer je MCAT met vlag en wimpel gehaald. Je had een retegoeie score. En daarbovenop nog eens fantastische cijfers. Je bent briljant en iedere universiteit die dat niet ziet, is te idioot om jou te verdienen.’

Ze legde haar hoofd op mijn schouder en liet mijn hand los om haar armen rond mijn middel te slaan. Ik draaide mijn hoofd om een kusje in haar haren te drukken terwijl een stortvloed aan emoties mijn borstkas samenknep.

Ik haatte het om haar zo teleurgesteld te zien. Ik wist hoe hard ze had gestudeerd om die die test te herkansen en op een bepaalde manier had het zakken voor die eerste poging haar vertrouwen behoorlijk onderuitgehaald. Ze zuchtte. ‘Je bent behoorlijk goed voor mijn ego. Ik denk dat ik je nog maar een poosje hou.’

Ik schraapte mijn keel en besloot dat het het best was om haar af te leiden van die negatieve gedachten. ‘Dus, hoe zit het met wat goed nieuws? Heb ik nog iets interessants gemist?’

Ze ging rechtop staan en grijnsde naar me. ‘Eerlijk gezegd

kon ik niet wachten je dit te kunnen vertellen. De verborgen quest in Dragon Epoch is ontdekt! Alle blogs staan er bol van.'

Ik verstijfde. Mijn hart begon te hameren en ik wist vrij zeker dat het bloed uit mijn gezicht trok. Die quest was mijn kindje en pas *nu* kreeg ik dit te horen? Vreemd. Ik slikte een brok in mijn keel weg en keek naar haar terwijl ze me lachend aankeek.

Toen fronste ze. Ik stond als bevroren. Sprakeloos. De emotionele reactie was verbazingwekkend, zelfs voor mij. Ze maakte zich los. 'Shit, gaat het wel? Ik maakte maar een grapje.'

De golf van opluchting raakte me met de kracht van een stortvloed aan water van die waterval. Ik was er bijna duizelig van. Terwijl ze naar me keek, verscheen er een frons in haar voorhoofd. 'Sorry. Dat was fucking gemeen van me. Ik had geen idee dat je... Wat gebeurde er nou eigenlijk? Het leek bijna alsof je... in paniek raakte.'

Met een schouderophalen wendde ik mijn blik af in een poging het weg te wuiven. Ik begreep die reactie zelf nauwelijks, dus hoe kon ik het in godsnaam aan haar uitleggen? 'Ik weet niet. Gewoon balen dat ik het had gemist. Je hebt gelijk... het was fucking gemeen.'

Ze trok me met een knuffel tegen zich aan. 'Het spijt me echt. Ik voel me vreselijk.'

Ik sloeg mijn armen om haar heen en hield haar stevig vast. Toen boog ik mijn hoofd om aan haar oor te knabbelen. 'Je weet dat dit betekent dat je het later goed moet maken met me, of niet?'

Ze schoot in de lach. 'Ik voel me er zo rot over.'

Ik bleef haar oor kussen. 'Niet doen. Zorg er maar gewoon voor dat je het goed maakt,' zei ik, mijn stem dik van een diepere bedoeling. Ik trok haar strakker tegen me aan, zodat er geen twijfel was over waar ik op doelde. Terwijl ik haar kustte, probeerde ik de vreemde opluchting die volgde op het feit dat ze een grapje maakte, niet verder te onderzoeken. De quest was

nog steeds veilig verborgen. Het was nog geen tijd. Alles was goed.

Toen we die middag terug in het hotel aankwamen, liet ze me achter met de opdracht te douchen en naar de kapper te gaan. Ik melkte de grap dat ik deze nieuwe look ging houden zo lang mogelijk uit, voordat ik gek werd van de jeuk. Het lukte me echter wel, nu ik de kans nog had, een paar keer met mijn baard tegen haar aan te wrijven. Maar eerlijk gezegd stond ik te springen om dat bontje te lozen. Ik was zo geil als boter en waarschijnlijk ging ze me niet in de buurt laten komen zolang ik eruitzag als *B.C. the caveman*, die holbewoner uit die strip.

Toen ik terugkwam van de kapper, was ze zich in mijn kamer aan het klaarmaken. Ze riep vanuit de badkamer terwijl ik me omkleedde voor het diner. We hadden met z'n vieren om zeven uur afgesproken in de eetzaal, maar toen ze de badkamer uitstapte, klaar om te gaan, wist ik dat we te laat zouden komen.

Want, godsamme, ze was prachtig. Ze droeg een of andere strakke wikkkeljurk die haar slanke lijf omsloot. Hij was donkerrood en liet haar blanke huid stralen.

Nee. We gingen niet weg voordat ik iets had gedaan aan mijn constante stijve. Ik slikte terwijl ik haar van top tot teen bekeek.

Ze schoot in de lach. 'Je hebt een baardkleurtje!'

Ik wreef over mijn gladde wang. 'Is dat zo? Nou, het is in ieder geval *een* kleurtje. Meer dan wat ik normaal heb.'

'Je zult je wel tien kilo lichter voelen zonder al dat haar.'

Ik grijnsde. 'Kom hier en geef me nu maar eens een echte kus.'

Ze aarzelde, waarschijnlijk had ze feilloos in de gaten wat er op dat moment door m'n hoofd ging, aangezien mijn blik op die heilige vallei tussen haar borsten landde. 'Oké, maar helaas hebben we geen tijd voor meer dan dat. We moeten over vijf minuten beneden zijn,' zei ze.

'Oké. We hebben na het eten nog een hele nacht. Je bent me nog wat verschuldigd na dat gemene grapje van je,' zei ik terwijl

ik gebaarde dat ze mijn kant op moest komen. Het was geen leugen. Na het eten zou ik meer dan klaar zijn voor ronde twee... en waarschijnlijk drie. Misschien zelfs wel vier als ik een grote biefstuk en een dessert zou nemen om tijdens het diner op te laden. Het enige wat me wellicht nog zou kunnen tegenhouden, was vermoeidheid. In ieder geval zou het niet aan een gebrek aan verlangen liggen.

Ze kwam naar me toe gelopen. *‘Alleen een kus voor nu.’*

‘Oké,’ zei ik weer terwijl ik haar in mijn armen trok en een duizelingwekkende kus op haar zachte, volle lippen plantte. Ze opende zich onmiddellijk voor me en ik vouwde mijn hand rond de achterkant van haar nek om haar mond tegen de mijne te kunnen houden. Haar lippen waren stevig en zacht als bloemblaadjes. Ze bewogen onder de mijne, boden tegendruk terwijl ik haar stevig tegen me aanhield. Mijn tong gleed in haar mond, gretig om haar te claimen. *Van mij.* De woorden echoden door mijn hoofd terwijl een krachtige golf van bezitterigheid over me heen spoelde.

Die wandeltocht had op meer dan een manier voor schaarste gezorgd. Ik trok haar lichaam strak tegen het mijne aan. Onze tongen dansten om elkaar heen. Ik wilde haar nu, ter plekke. Niet echt een verrassing. Ik had meer dan vijf weken geen seks gehad.

Mijn handen gingen naar haar borsten. Soepel, stevig, precies de juiste grootte onder mijn handen. Haar tepels reageerden gehoorzaam op mijn strelingen. Ze was net zo onweerstaanbaar als ik me herinnerde. Ik verdiepte de kus en...

Ze duwde mijn handen weg en stapte naar achteren, blozend en snel ademend, zo mooi. Ze ontweek mijn blik. ‘Oké, ehm, tijd om te gaan,’ zei ze met hese stem, maar ik wist dat haar hart het er niet mee eens was.

Een blos kroop over haar nek en de bovenkant van haar borsten.

Ik likte over mijn lippen als een uitgehongerde tijger waar

een bloederige steak voor zijn neus bungelde voordat die werd weg gegraaid. Echt niet dat die tijger zonder strijd uitgehongerd achterbleef.

‘Geluk komt toe aan hen die wachten.’ Ze lachte en mepte mijn hand weg toen die weer naar haar reikte.

Ze stapte bij me vandaan. Lange tijd keken we elkaar aan, de lucht dik van verwachting. Ze ademde diep in en zette nog een stap achteruit, maar ik bewoog me niet. Met een zucht draaide ze zich om en ging naar de deur. Ik keek naar haar, maar volgde haar niet. Ze trok de deur open voordat ze zich realiseerde dat ik geen vin had verroerd. Toen keek ze over haar schouder. ‘Kom je?’

Mijn blik gleed over haar lange benen naar beneden, waar ze net boven haar knieën vanonder de zoom van haar jurk kwamen. Al het bloed in mijn lichaam werd naar mijn pik gepompt en ik was opgelucht dat mijn meest essentiële gereedschap nog steeds naar behoren werkte na een lange periode van droogstaan.

Ik ging naar haar toe, bracht mijn hand omhoog en maakte die van haar zachtjes los van de deurknop om vervolgens de deur te sluiten.

‘Adam...’ begon ze.

Ik sloeg mijn andere arm rond haar middel en begroef mijn gezicht in haar hals. ‘Ze wachten wel. Ze kunnen een aperitiefje bestellen.’

Ze keerde zich naar me om en nu had ik haar gevangen tussen mij en de deur. *Perfect.*

Ze lachte en kronkelde om los te komen, wat maakte dat er een scheut van genot door me heen schoot. ‘Je gaat geen nee accepteren, of wel? Typisch.’

Ik gromde en kuste haar hals weer. ‘Geef me vijf minuten,’ zei ik.

‘Vijf minuten? *Dat* klinkt niet bepaald leuk.’

‘Geef me vijf minuten om je ervan te overtuigen waarom het

een goed idee is om nu te neuken.' Nog voor ze ermee kon instemmen of in discussie kon gaan, ging mijn hand omhoog om de band die haar wikkellijuk bijeenhield los te trekken.

Hij viel open en onthulde een zwarte, kanten bh en een bijpassend slipje. O, hel nee... We gingen nergens heen tot er sprake was geweest van *komen*.

Ik schuurde met mijn bekken tegen dat van haar en ze hapte naar adem. Mijn mond lag weer in haar hals en zoog op haar zachte, heerlijke huid. 'Dit lijkt net het uitpakken van mijn cadeau op kerstochtend.'

'Nee,' zei ze met een quasi strenge toon in haar stem. 'Het lijkt op te vroeg je cadeaus openmaken, de avond van tevoren.' Ze was echter niet in staat het hese randje in haar stem, dat ik zo goed kende, te verhullen. Ze was opgewonden. Heel erg opgewonden.

'Ik was altijd al een ongeduldige eikel,' zei ik terwijl ik de voorsluiting van haar bh open klikte. Het ding week uiteen als het rode gordijn van een ouderwets theater.

'Adam,' hijgde ze.

'Shht. Mijn vijf minuten van overtuigen zijn nog niet voorbij.'

'Ze zullen weten waarom we te laat zijn.'

Bijna moest ik in mezelf lachen. Ze gaf zich behoorlijk snel over, ongetwijfeld net zo geil als ik. 'We hebben elkaar meer dan een maand niet gezien. Dat is niet bepaald een groot mysterie.'

Toen ze op het punt stond nog meer te zeggen, smoorde ik haar protest met een kus terwijl ik haar tegen de deur drukte en haar overweldigde met mijn behoefte naar haar. Mijn handen op haar borsten, haar heupen, de zijdezachte binnenkant van haar dijen. Mijn mond op die van haar terwijl mijn tong bij haar naar binnen drong zoals ik op een andere manier bij haar naar binnen wilde dringen. Ik was een man die in brand stond en de enige manier om de vlammen te doven was om in haar te duiken en te verdrinken.

Haar smaak en het gevoel van haar rondingen die tegen me aan drukten, dreven me voorbij het punt waarop er geen weg meer terug was. Als ze nu nog ideeën had om te willen stoppen, wist ik met geen mogelijkheid hoe ik het diner zou moeten doorkomen tot we de draad weer konden oppakken.

Ik omvatte haar borsten, voelde de drang toenemen terwijl ik aan haar tepels likte. Mijn erectie werd strakker, pijnlijk. Het was verdomd lang geleden en proberen mijn libido nu onder controle te houden was als proberen die hongerige tijger aan een dunne draad tegen te houden.

Ze hijgde en kromp ineen toen ik haar te stevig vastpakte. Niet de reactie waarop je zit te wachten als je probeert je partner in korte tijd te overtuigen. Ze verstijfde tegen me aan.

‘Sorry,’ hijgde ik tegen haar mond. ‘Ik ben veel te gretig en een beetje wanhopig.’

Ze lachte zachtjes en trok haar mond weg terwijl ze haar hand bracht naar de plek waar ik haar pijn moest hebben gedaan.

‘Kan ik het beter kussen?’ vroeg ik.

Ze fronste even, alsof ze niet hoorde wat ik zei, dus ik tilde mijn hand op en trok die van haar zachtjes van haar borst om hem om te wisselen voor mijn mond, kussend, mijn tong gleed teder over haar borst om haar te kunnen proeven. Ze smaakte naar gekruide wijn en bramen. En een vleug van iets wat ik niet kon omschrijven, een unieke smaak van haarzelf. De gladde, zachte textuur van haar huid voegde alleen nog maar een extra laag aan haar essentie toe. Ik likte haar en ze kreunde mijn naam.

Ik hield mijn mond waar hij was en liet mijn hand over haar gladde buik glijden om hem op de warme plek onder haar slipje te laten rusten. Ze beloonde mijn inspanningen met een klein kreuntje vanachter uit haar keel. Ik streefde haar daar en haar adem stokte, haar handen verstrakten rond mijn biceps. Dit was als een dans met passen die we nog steeds

moesten leren en ontdekken. En iedere keer was het weer anders.

Haar handen gleden onder mijn overhemd, dat ze gehaast uit mijn broek had getrokken. Haar aanraking was gloeiendheet, haar handpalmen schoven over mijn torso. Sissend liet ik mijn ademhaling ontsnappen.

‘Je hebt geen grammetje vet. Je bent keihard.’

Ik schonk haar een stoute grijns. ‘Dat is niet de enige plek waar ik keihard ben,’ zei ik terwijl ik mijn broek openritste.

Ik moest in haar zijn. Dat was op dit moment het ultieme doel en ik was niet van plan nog een minuut te verspillen.

Mijn hand ging weer naar haar slipje. Ik trok het middenstuk opzij en zij legde haar handen op mijn schouders. Ik keek in haar ogen. ‘Ik moet je neuken. Ik kan geen seconde langer wachten.’

Direct duwde ik me in haar natte hitte. Ze klemde zich om me heen, strak, omvattend. Ik gromde. De bevrediging om in haar te zinken was van korte duur, want die knoop van spanning trok strak samen in mijn kruis. Als ik niet een beetje kalmeerde, zou ik zo snel als een onervaren tiener klaarkomen.

Ze sloeg haar lange benen rond mijn heupen en trok me naar zich toe. Ze was zo verdomd sexy, onweerstaanbaar, echt waar. Niet dat ik haar op wat voor manier van plan was te weerstaan. Mijn instinct schreeuwde naar me om de leiding te nemen. En dus was dat wat ik deed. Ik duwde me helemaal naar binnen, pinde haar vast tegen de muur. Mijn mond vond die van haar weer, dwong me het rustig aan te doen.

Het was veel te lang geleden en ik was zo opgewonden dat ik er vrij zeker van was dat deze eerste keer niet lang ging duren, hoe hard ik het ook probeerde. Na het eten zouden we de tijd nemen, ervan genieten. Er misschien uren over doen, als we dat wilden. Shit, ik was nog niet eens klaar en ik stond al een volgende beurt te plannen. Het was gestoord, echt, want ik was

in haar en ze was geweldig en ze slokte me helemaal op met haar lichaam, haar lippen, haar ogen.

Ik bracht mijn hand tussen ons in om over haar clit te strijken en kreunend liet ze haar hoofd tegen de deur vallen. Haar greep om me heen verstrakte terwijl ze zich steviger aan me vastklampte. Ze stond al op het punt te komen en ik kon mezelf nauwelijks staande houden. Ik stootte mijn bekken tegen dat van haar, mijn spieren strak en gespannen. Iedere keer dat ik voelde dat ik bijna kwam, stopte ik en streelde haar daarvoor in de plaats.

‘O, God!’ kreunde ze terwijl ze klaarkwam. Ik voelde de stuiptrekkingen om me heen verstrakken en blies langzaam mijn ademhaling uit, klaar om haar over de rand te volgen. Ze kromde haar rug, duwde haar weelderige borsten tegen mijn borstkas. De samentrekkingen van haar orgasme knepen alle lucht uit me. Ik stootte me nog een laatste keer tegen haar aan, liet alles los toen ik kwam, terwijl ik me diep in haar boorde. Puur genot overspoelde me, overviel me hevig. Ik hijgde haar naam.

Toen ik weer wat ontspande en terugkwam van mijn hoogtepunt kuste ik haar, mijn armen strak om haar heen geslagen. Ik wist dat ik me uit haar moest trekken en haar moest laten gaan, maar dat wilde ik niet.

Ik kuste haar hals. Met slechts een klein beetje gevele zouden we dit vast nog een keer kunnen doen. Met elk greintje zelfcontrole dat ik bezat, maakte ik mijn gezicht van haar los en keek in haar ogen.

Ik legde mijn handen op allebei haar wangen en duwde mijn gezicht tot vlak tegen dat van haar.

‘Ik hou van je,’ zei ze.

‘Dat weet ik,’ reageerde ik en grinnikte toen ik de beroemde reactie van Han Solo aan Prinses Leia in *The Empire Strikes Back* nabootste.

Ze schoot in de lach en ik kuste haar weer.

‘Ik wil *nooit* meer zo lang bij je vandaan zijn.’

‘Nee,’ zuchtte ze, tevreden. ‘Je moet ophouden me achter te laten om op je grote avonturen te gaan.’

Ik staarde haar aan, haar wangen rozig van onze vrijpartij. *Zij* was mijn volgende grote avontuur. *Ze* was *van mij*.

‘Van mij,’ zei ik.

‘Wat?’

‘Je bent van mij. Voorgoed. En aangezien je het niet leuk vindt om achtergelaten te worden, kun je volgend jaar op mijn echte trektocht over de Appalachian Trail meekomen.’ Uiteraard was dit grotendeels een grap. Alleen al bij de gedachte aan een volgende epische trektocht kreeg ik overal pijn.

Ze snoof die schattige lach van haar. ‘Flikker op.’

Grijzend maakt ik me van haar los. ‘Laten we ons weer aankleden, ik ben uitgehongerd.’ Ik keek naar beneden, naar mijn gekreukte overhemd. ‘Ze gaan zo ontzettend weten wat we aan het doen waren, aangezien jij mijn overhemd praktisch hebt gemolesteerd terwijl je me schaamteloos aan het verleiden was.’

Lachend gaf ze met de achterkant van haar hand een mep op mijn arm en maakte vervolgens haar bh weer dicht. ‘Laat me dit weer vastmaken, dan kunnen we gaan.’

‘Ja,’ zei ik en propte mijn overhemd in mijn broek. ‘Pak dat prachtige geschenk maar in, dan kan ik het later vanavond met alle plezier weer uitpakken.’ De gedachte aan ‘later’ stuurde direct weer een schok van lust recht naar mijn kruis. Als ik niet zo’n verrekte honger had, zou ik binnen een paar minuten klaar zijn voor ronde twee.

De volgende keer zou ik in ieder geval wachten tot we horizontaal lagen. Ze deed haar jurk uit en we namen een minuut de tijd om onszelf te wassen. Emilia deed haar best iedere aanwijzing van wat we net hadden gedaan te verbergen. Dat lukte haar, met uitzondering van een grote, donkere plek onderaan haar hals, die ze blijkbaar niet in de spiegel had gezien en ik weerhield me ervan haar erop te wijzen.

Mijn ogen fixeerden erop en ik lachte in mezelf. In mijn golf van lust had ik haar gemarkeerd. *Van mij.*

Ik legde mijn hand op de wellustige ronding van haar onderrug en leidde haar de deur uit. Het proces van een vrouw opgewonden laten raken, was niet anders dan het ontwerpen van een computerprogramma. Ontwerpers van de oude stempel legden altijd stroomdiagrammen uit voordat ze een coderegel opstelden. Programmeren had alles te maken met oorzaak en gevolg. Een vrouw opwinden was precies zo; je voerde zeker informatie in om de gewenste uitkomst te krijgen, bij wijze van spreken.

Bij machines was de uitgangssituatie altijd hetzelfde, maar bij een vrouw was die variabel. Het proces volgde een patroon, maar er waren verschillende factoren die haar uitgangssituatie beïnvloedden: hoe haar dag verliep, of ze al dan niet moe was, hoe lang de laatste keer geleden was. Kijk op een slechte dag met een duidelijke bedoeling diep in haar ogen en ze zou zuchten en zich van je afdraaien, je eenvoudigweg afwimpelen. Maar op een goede dag kon je je door de verschillende onderdelen en programma's heen werken; bepaalde plekken strelen en ze zou nat worden, haar op de juiste plekken kussen en je zou haar laten kreunen, haar likken en ze zou zich voor je openstellen. Het werkte niet altijd. Soms bereikten de formules die je volgde niet het beoogde resultaat.

Net als met coderen was het nodig te experimenteren. Als de ene plek geen lustvolle reactie opwekte, dan was het nodig een andere te proberen of nog een andere. Ingevoerde parameters waren zeer belangrijk; als een kerel *wat dan ook* wilde invoeren, zou hij ervoor moeten zorgen dat de parameters klopten, want anders zou de hele formule mislukken.

Ik had mijn vijf minuten van vrije verleiding dan ook wijs gebruikt, had me ervan verzekerd dat mijn formules het hoogste rendement zouden opleveren. Binnen een mum van tijd had ik haar in mijn greep gehad. Net zo makkelijk als coderen!

Toen we bij onze tafel kwamen, onderbraken we Peter en Kim die lachend van een wijntje en een bord met voorgerechten zaten te genieten, hun hoofden vlak bij elkaar gestoken.

Ze keken op toen we plaatsnamen. Ik grijnsde. 'Sorry dat we zo laat zijn.'

Peter en Kim wisselden een blik en Emilia bloosde.

'Geen probleem,' zei Kim.

'Het was mijn schuld. Oké, wat is de specialiteit? Ik sterf van de honger.'

'Ik hoop dat je je manieren weer terug hebt en we geen imitaties van Jabba de Hutt meer gaan zien,' zuchtte Emilia dramatisch terwijl haar lippen in een grijns opkrulden.

Ze had die grondig-bevredigde, net-geneukt uitstraling. Haar huid was rozig, haar haren lichtjes in de war, haar tepels nog steeds enigszins hard terwijl ze tegen haar jurk wreven. Ik likte mijn lippen. Op dit moment had ik verdomde veel trek in eten. Later zou ik trek hebben in meer van *haar*.

HOOFDSTUK 2

NADAT WE THUISKWAMEN VAN HET NATIONAAL PARK HADDEN WE tien heerlijk luie dagen om van elkaar te genieten voordat ik weer aan het werk moest. We zorgden ervoor dat iedere seconde daarvan telde. Tot de laatste dag toe.

Onze vrije dagen eindigden op een donkere maandagochtend, eind september. Ergens rond zes uur hoorde ik haar woelen in bed en draaide ze zich om alsof ze op wilde staan. Ze reikte naar de wekker en rommelde ermee, waarschijnlijk om hem uit te zetten voordat hij was afgegaan. Toen ze het dekbed pakte om uit bed te stappen, rolde ik naar haar toe en sloeg mijn arm rond haar middel om haar op haar plek te houden. Ze verstijfde.

‘Sorry. Heb ik je wakker gemaakt?’

‘Nope,’ reageerde ik terwijl ik haar tegen me aan trok en mijn ochtenderectie tegen haar heerlijke kont duwde. ‘Ik ben wakker.’

Ze lachte. ‘Op meer dan één manier, zo te voelen.’

Mijn lippen haptten in de zachte, lekker ruikende huid van haar nek, op het punt waar hij overging in haar schouder. ‘Ik

heb gisteravond geen klachten gehoord. Of gistermiddag in het zwembad...'

Ze huiverde onder mijn aanraking, maar slaakte een diepe zucht. 'Je gaat me helemaal uitputten door al dat extra uithoudingsvermogen dat je met die trektocht hebt opgebouwd.'

'O, ik geloof niet dat je daar bang voor hoeft te zijn. Maar dat betekent niet dat ik er niet van ga genieten het te proberen - je uitputten, bedoel ik.' Ik grinnikte tegen haar nek en bracht mijn hand naar haar borst. We waren allebei nog naakt van de seks van gisteravond. Het was goed om weer thuis te zijn.

'Hmm,' zei ze en ik kon merken dat ze deed alsof ze moeilijk te krijgen was. Ik hield altijd van de uitdaging om uit te vogelen hoe ik haar kon overtuigen. 'Ik wilde gaan hardlopen.'

Mijn tong liefkoosde haar tussen haar schouderbladen. 'Je kunt daarna gaan.'

'Maar we moeten vandaag aan het werk...' zei ze, haar stem hijgend door het effect van mijn handen die haar tepels streelden.

Ik liet een hand van haar borst over haar buik glijden en verder naar beneden, tussen haar dijen. Ze liet een lange kreun horen, die mijn bloed liet ontbranden. Soms moest er een hele formule afgewerkt worden en soms was slechts een enkele knop voldoende. Ik legde mijn mond tegen haar oor. 'Ik weet vrij zeker dat je baas het niet erg vindt als je te laat komt.'

Ze rolde op haar rug om me aan te kijken. 'Je bent onverzadigbaar.' Ze sloeg haar armen rond mijn nek toen ik haar kuste.

'Mm-hmm,' stemde ik in. 'Doordat jij onweerstaanbaar bent.'

'O, dus het is *mijn* schuld?' vroeg ze met grote ogen terwijl er een grote, lome glimlach rond haar heerlijke lippen trok.

Ze duwde tegen mijn schouder en rolde me op mijn rug. Net zo snel ging ze schrijlings op me zitten. *O, hel, ja.*

'Nou, laten we het maar vlug afhandelen dan.' Ze lachte.

Het werd geen vluggertje, maar dat vond ze niet erg.

* * *

DIT WAS MIJN EERSTE OCHTEND TERUG OP MIJN WERK NA DRIE MAANDEN AFWEZIGHEID. En, voor de eerste keer ooit, reden we samen naar het werk. Vreemd genoeg voelde het vertrouwd en huiselijk.

De ik van vijf jaar geleden draaide zich om in zijn graf. Maar de huidige ik had niet gelukkiger kunnen zijn. Voordat ik Emilia had leren kennen, was het leven als een ouderwets videospelletje op een versleten apparaatje. Klein, veel verbeelding nodig om het nog een beetje op te leuken en heel veel ruimte voor verbetering. Samen met haar was het alsof je volledig in beslag werd genomen door een overweldigende virtual reality, een op zichzelf staande, unieke ervaring. Vóór Emilia was er geen leven geweest.

Ik wierp een blik op haar. Ze had haar hoofd gebogen, focuste zich op haar handen, die in haar schoot friemelden. Op haar verzoek had ik het dak dicht gelaten, zodat haar haren niet in de war zouden raken. Nadat ik mijn arm had uitgestoken om terug te schakelen, nam ik een van haar handen in de mijne.

‘Wat is er?’

Ze schonk me een ongeruste blik. ‘Niets. Behalve dat we laat zijn. En iedereen ziet ons samen naar binnen lopen.’

Ik trok een wenkbrauw op. ‘Is dat een probleem?’

Ze zuchtte. Ik liet haar hand los om weer te schakelen, plaatste hem toen terug op die van haar. ‘Niemand weet van onze relatie. Ze zullen weten waarom ik de baan heb gekregen.’

‘Je bent aangenomen om Cathleen tijdens haar zwangerschapsverlof te vervangen. Iedereen vindt dat je het hartstikke goed doet. Mac is dolblij met je hulp voor DracoCon. Doet het ertoe hoe je de baan hebt gekregen?’

Ze schudde haar hoofd. ‘Nee, maar... Ik wilde nooit *dat* meisje zijn, weet je?’

Ik fronste. ‘Welk meisje?’

‘Het meisje dat het met de baas doet.’

‘Klinkt mij wel sexy in de oren.’

‘Uiteraard.’

Ik was even stil en zag dat ze weer met haar handen friemelde. ‘Het komt wel goed. Waarom ga jij niet gewoon eerst naar binnen en dan blijf ik nog wel een paar minuten in de auto zitten. Niemand ziet ons dan samen naar binnen komen.’

Ze glimlachte. ‘Bedankt.’

‘Maar hoe zit het dan vanavond? Iedereen ziet ons samen vertrekken.’

Met haar vrije hand streek ze haar rok glad. ‘Ja, dat bedacht ik me ook al. Ik heb naar een appartement uitgekeken. Ik kan het me niet veroorloven iets in Irvine te huren, maar...’

‘Wat? Waarom?’ Nors keek ik haar aan.

‘Omdat Irvine een van de duurste plekken is om te wonen. Misschien Tustin. Vorige week heb ik daar een appartement bekeken...’

Ik weerhield me ervan naar haar te kijken. Ik kon me maar het best van de domme houden en haar het me laten ‘uitleggen’. Soms, als je iemand zijn zorgen liet uitspreken, kwamen ze zelf tot de ontdekking hoe ongegrond die eigenlijk waren. ‘Nee, ik bedoel waarom je naar een appartement op zoek bent. Je hebt in mijn huis gewoond toen ik er niet was. Kun je niet gewoon blijven?’

‘Nou, we woonden niet samen. Ik was er gewoon min of meer... aan het logeren.’

Ik hield mijn gezicht in de plooi, al was ik erg geneigd om in de lach te schieten. ‘Maar nu wonen we er samen.’

Ze kuchte en schoof ongemakkelijk heen en weer in haar stoel terwijl ze met haar handen friemelde zoals ze altijd deed als ze ergens niet over wilde praten.

‘Ja... omdat het toevallig zo is gelopen.’

Ik veinsde verwarring terwijl ik weer schakelde. ‘Dus je bent

overstuur dat ik je niet officieel hebt gevraagd bij me in te trekken?’

Ze trok een gezicht. ‘Nee.’

Ik wist wat dat betekende. *Ja.*

‘Emilia, wil je bij me intrekken?’

‘Ik ben daar al.’

‘Nee, ik bedoel je spullen naar mij verhuizen en bij me komen wonen.’

Lange tijd bleef ze stil. ‘Dat is nogal een grote stap, vind je ook niet?’

Deze keer was het veel moeilijker om mijn lach te onderdrukken. Ze werd nerveus. ‘Nou, we doen het al zo, omdat het zo is gelopen. We hoeven er geen stempel op te drukken.’

‘Dus we zouden... huisgenoten zijn?’

Ik opende mijn mond en klapte hem weer dicht om een blik op haar te werpen. Ze zat te grijnzen alsof ze lol had om een geweldige grap. ‘Huisgenoten *with benefits*,’ verbeterde ik haar.

‘Hmm. Is “benefits” te vertalen als “ochtendseks waardoor we iedere dag te laat komen”? Want dan zou ik problemen met mijn baas kunnen krijgen.’

‘Echt niet. Zo lang die ochtendseks met *mij* is, kom je niet in de problemen.’

Ze gaf me een elleboogstoot. ‘Ik bedoelde problemen met Mac.’

‘Maar ik ben Macs baas.’

‘Ik meen het. Ik bedoel, misschien is het geen goed idee om samen te wonen terwijl ik voor je werk.’

‘Ten eerste, de kans bestaat dat we elkaar nauwelijks zullen tegenkomen. Ten tweede waren we al een *wij* voordat je hier werkte. Plus, heb je nooit zo’n fantasie gehad over het met je baas doen in zijn kantoor tijdens je lunchpauze?’

‘Nee,’ antwoordde ze doodserieus. ‘Nooit.’

Ik liet mijn lach tevoorschijn komen, eindelijk. Dat zouden we nog wel eens zien. Plotseling moest ik het beeld onder-

drukken van hoe ik haar rok omhoogduw en haar over mijn bureau leg... O, ja, dat zouden we *zeker* nog wel eens zien.

Ik schakelde weer. 'Als de conventie eenmaal achter de rug is en Cathleen weer terug is, heb je alle tijd om je in het nieuwe jaar voor te bereiden op je studie geneeskunde. Ik vermoed dat tegen die tijd de aanbiedingen binnenstromen, ook al weten we allebei dat je naar UCI gaat.'

Ze keek me vanuit haar ooghoek aan. 'Als ik daar word aangenomen.'

Ik knikte. 'Dat word je.'

We reden het parkeerterrein van het bedrijf op en het voelde... vreemd. Ik was bijna drie maanden weg geweest. Gedurende de vijf jaar daarvoor had ik hier, en op onze vorige locatie, praktisch gewoond. Na maanden weg te zijn geweest, voelde het bizar om weer terug te zijn. Het was verontrustend. Al kon ik niet zeggen waarom.

Ik was vertrokken om iets aan mezelf te bewijzen, en aan haar. Ik was verslaafd geweest aan mijn werk, maar ik had mezelf ervan los moeten breken. Ik kon het verslaan. Ik had het als een toevlucht gebruikt om het leven op een afstand te houden. Ik was op mijn hoede om niet weer in die bekende valkuil te vallen. Als een alcoholist die naar een onaangeraakte martini zat te staren of iemand die verslaafd was aan eten en een hamburger voor zijn neus had staan.

De glinsterende spiegelende torentjes van het moderne, kasteelachtige gebouw torenden boven het parkeerterrein uit, bijna als armen die zich voor me openden om me als een oude bekende te verwelkomen.

Ik ademde diep in en herinnerde mezelf eraan dat ik had bewezen dat ik zonder het bedrijf kon en het bedrijf zonder mij, in ieder geval voor een kwart jaar.

Toch was ik er niet zeker van of ik mijn huidige Zen-staat kon vasthouden, of dat ik terug zou vallen in oude patronen. Ik keek naar Emilia, die naar me toe leunde en me kuste.